

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 30 września 2024 r.

DIH-3.707.43.2024.MB „informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

DECYZJA DIH.3.125.2024

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r., poz. 572) w związku z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji PO.427.C.308.2023.MM Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 15 lutego 2024 r. (nr akt: DS.8361.151.2023), na mocy której nałożono na przedsiębiorcę „Italian Fashion by Guazzone” Sp. z o. o. z siedzibą w Zielonce karę pieniężną w wysokości 1 500 zł z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowania o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach 25 sierpnia - 1 września 2023 r. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej: „Mazowieckim WIIH” lub „organem pierwszej instancji” przeprowadzili czynności kontrolne w placówce należącej do przedsiębiorcy.

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236), zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”, skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie DS.8361.151.2023 o zamiarze wszczęcia kontroli, ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli, jako: „Kontrola przestrzegania przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168) (zwanej dalej: „ustawą „ustawą o cenach”)”. Przedmiotowe zawiadomienie doręczono stronie 1 sierpnia 2023 r. Kontrolę rozpoczęto w dniu 25 sierpnia 2023 r. w obecności pracownika sklepu.

W dniu rozpoczęcia kontroli ustalono, że żaden z pracowników wykonujących pracę w tym dniu nie posiadał pisemnego upoważnienia do reprezentowania przedsiębiorcy, w związku z czym na podstawie art. 49 ust. 10 , art. 50 ust. 5 Prawa przedsiębiorców uznano jednego z

pracowników za osobę czynną w lokalu, o której mowa w art. 97 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. z 2024 r. poz. 1061), zwanej dalej: „Kc”.

Upoważnienie do przeprowadzenia kontroli DS. 177/2023 wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przestano do siedziby przedsiębiorcy 28 sierpnia 2023 r. na adres wskazany w KRS. Upoważnienie doręczono 30 sierpnia 2023 r.

W toku kontroli sprawdzano przestrzeganie przepisów ustawy o cenach oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r., poz. 2776), zwanego dalej: „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”.

W dniu rozpoczęcia kontroli w placówce obowiązywały akcje promocyjne: „Back to school - 20%”, „Nowa kolekcja do -30%”, „do -50% wyprzedaży”, „do -30%” oraz „do -60% wyprzedaży”. Do kontroli wytypowano 19 partii produktów oferowanych w obniżonej cenie, które oznakowane zostały czerwoną metką bezpośrednio przy produkcji lub znajdowały się na wieszakach, przy których umieszczono plakaty z informacją o określonej promocji. Stwierdzono, że:

- przy 12 produktach objętych obniżką ceny na etykiecie uwidoczniono cenę natomiast brakowało najniższej ceny z 30 dni przed obniżką (przy 6 produktach uwidoczniono dwie ceny opisane jako: cena (przekreślona) oraz cena promocyjna, przy 4 produktach uwidoczniono dwie ceny (jedynie ich wartości liczbowe, z czego jedna była przekreślona), przy 1 produkcie uwidoczniono 3 ceny (jedynie ich wartości liczbowe, z czego dwie przekreślone), przy jednym produkcie 4 ceny (jedynie ich wartości liczbowe, z czego trzy były przekreślone),
- przy 5 produktach ceny podano w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości (przy 4 uwidoczniono 3 ceny (jedynie ich wartości liczbowe, z czego skreślono jedną) a przy jednym produkcie uwidoczniono 4 ceny (jedynie ich wartości liczbowe, z czego skreślono jedną),
- przy 2 produktach wskazując najniższą cenę, która obowiązywała w okresie ostatnich 30 dni przed obniżką zastosowano sformułowanie „najniższa cena z ostatnich 30 dni”, co nie wskazuje jednoznacznie, że jest to najniższa cena obowiązująca w okresie 30 dni przed obniżką.

Powyższe narusza przepisy art. 4 ust. 1 oraz ust. 2 ustawy o cenach. Ustalenia te udokumentowano w protokole kontroli z 1 września 2023 r. (nr akt kontroli: DS.8361.151.2023), do którego ani osoba czynna w lokalu bezpośrednio do protokołu, ani kontrolowany nie wniósł uwag na piśmie do protokołu kontroli w terminie 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu (strona otrzymała protokół 6 września 2023 r.).

15 grudnia 2023 r. Mazowiecki WIIH, na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), zwanej dalej: „kpa”, zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, z tytułu niewykonania obowiązku o którym mowa w art. 4 ust. 1 oraz 2 ww. ustawy. Jednocześnie poinformowano stronę, że na podstawie art. 10 kpa, stronie przysługuje przed wydaniem decyzji prawo wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, w związku z czym

strona może zapoznać się z aktami sprawy oraz przedstawić na piśmie stanowisko w przedmiotowej sprawie oraz złożyć wnioski dowodowe. Ponadto zobowiązano przedsiębiorcę do przekazania informacji w zakresie uzyskanych przez przedsiębiorcę korzyści majątkowych lub strat w związku z naruszeniem obowiązków wskazanych w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o cenach oraz wielkości obrotów i przychodu za rok ubiegły.

Przedsiębiorca pismem z 20 grudnia 2023 r. zwrócił się do Mazowieckiego WIIH o wyznaczenie nowego terminu na zapoznanie się z aktami postępowania i złożenie wniosków dowodowych z uwagi na okres świąteczny. Ponadto strona podkreśliła, że zawsze czyni starania do wdrożenia obowiązujących przepisów prawa w tym dotyczących informowania o cenach towarów, jednak przepisy ustawy są niedookreślone i niejednoznaczne, a brak jasnych wzorów sprawia, iż w obrocie funkcjonują różne interpretacje przepisów. Ponadto strona nie miała wiedzy, iż stosowana przez nią interpretacja zapisów ustawy może budzić wątpliwości. Oświadczyła, że niezwłocznie po kontroli wprowadziła we wszystkich sieciach sklepów sugerowaną podczas kontroli treść informacji na etykiecie tj. „Najniższa cena z ostatnich 30 dni przed obniżką”. Jednakże w ocenie strony każdorazowo, zarówno obowiązująca cena, jak i najniższa cena, która obowiązywała 30 dni przed obniżką, zostały umieszczone na etykiecie. Powyższe zdaniem strony jest zgodne z § 3 rozporządzenia Ministra Rozwoju. Zgodnie z § 3 ust. 1 ww. rozporządzenia, cenę, cenę jednostkową lub informację o obniżonej cenie uwidacznia się na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy cena, cena jednostkowa lub informacja o obniżonej cenie, w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów; w szczególności na wywieszce (ust. 2 pkt 1). Zdaniem strony powyższe nie wymaga użycia słów „najniższa cena, która obowiązywała 30 dni przed obniżką”, a wystarczy zatem „uwidocznienie” ceny aktualnej oraz „uwidocznienie” najniższej ceny, która obowiązywała 30 dni przed obniżką. W ocenie strony wskazanie różnych wartości liczbowych spełniało wymagania normatywne i przesądzało o wykonaniu przez nią obowiązków o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ustawy o cenach, gdyż dane te były rzetelne. Ponadto strona wskazała, że jej zdaniem przepisy nie zakazują uwidocznienia większej ilości cen niż aktualnie obowiązująca i najniższa cena, która obowiązywała 30 dni przed obniżką, a stosowany przez nią sposób prezentowania cen dowodzi, że nie ukrywała ona przed konsumentami ceny aktualnej, ani najniższej ceny, która obowiązywała 30 dni przed obniżką, zapewniając tym samym należyłą ochronę konsumentów, poprzez zapewnienie dostępu do informacji o cenie towaru. W ocenie strony nie doszło do naruszenia przepisów ustawy o cenach, ani też nie odniosła ona i nie mogła odnieść żadnych korzyści majątkowych bądź strat w związku z rzekomym naruszeniem obowiązków wynikających z ww. ustawy. Ponadto poinformowała, że wielkość obrotów i przychodów jest jawna i nie wymaga składania dowodu wobec ujawniania sprawozdań finansowych w Krajowym Rejestrze Sądowym.

W odpowiedzi 12 stycznia 2024 r. Mazowiecki WIIH mając na uwadze zasadę wysłuchania strony postanowił przedłużyć postępowanie administracyjne w przedmiotowej sprawie ze względu na możliwość zajęcia stanowiska przez przedsiębiorcę i wskazał nowy termin zapoznania się z aktami sprawy oraz przedstawienia stanowiska w sprawie i złożenia ewentualnych wniosków dowodowych.

W piśmie z 19 stycznia 2024 r. strona oświadczyła, że kontrolowany sklep jest sklepem franczyzowym i za jego prowadzenie odpowiada franczyzobiorca, na podstawie umowy franczyzowej zawartej 3 marca 2022 r. ze stroną. Tym samym, zdaniem strony za ewentualne naruszenia i zaniedbania w informowaniu klientów o obniżce ceny odpowiada wyłącznie franczyzobiorca. Strona oświadczyła, że przesyła franczyzobiorcy wyłącznie informacje o obowiązującej cenie sprzedaży, a obowiązek właściwego uwidocznienia ceny sprzedaży na produkcie spoczywa na franczyzobiorcy. Ponadto strona wskazała, że według ustaleń z franczyzobiorcą obowiązek informacji o obniżonej cenie produktu 30 dni przed obniżką interpretował w sposób wynikający z brzmienia przepisu, tj. jeśli cena w ciągu 30 dni nie uległa zmianie to nie uważał on, że ma obowiązek informowania o cenie 30 dni przed obniżką w sposób inny niż cena obowiązująca przed obniżką, która była dokonana w dłuższym okresie czasu. Ponadto strona podkreśliła, że zawsze czyni starania do wdrożenia obowiązujących przepisów prawa w tym dotyczących informowania o cenach towarów, jednak przepisy ustawy o cenach są niedookreślone i niejednoznaczne, a brak jasnych wzorów sprawia, iż w obrocie funkcjonują różne interpretacje przepisów. Strona podkreśliła, że franczyzobiorca z uwagi na rozbieżności interpretacyjne mógł nie mieć wiedzy, iż stosowana interpretacja zapisów ustawy o cenach może budzić wątpliwości. Strona poinformowała ponadto, że niezwłocznie po kontroli rozesłała informację do wszystkich sklepów oferujących jej produkty, aby treść informacji na etykiecie produktu brzmiała „Najniższa cena z ostatnich 30 dni przed obniżką”. Zdaniem strony nie doszło do naruszenia przepisów ustawy o cenach, gdyż konsument znał cenę sprzedaży produktu obowiązującą w dacie sprzedaży oraz obowiązującą wcześniej. Nie podnosiła ona ceny sprzedaży produktu po wprowadzeniu go do sklepu, a jedynie cena mogła być sukcesywnie obniżana, a strona nie odniosła i nie mogła odnieść żadnych korzyści majątkowych bądź strat w związku z rzekomym naruszeniem obowiązków wynikających z ustawy o cenach. Dodatkowo strona zwróciła się z prośbą o wskazanie, w jaki sposób prawidłowo powinna zostać uwidoczniona cena na metce produktu w kanale sprzedaży regularnej, gdy na produkcie jest wyłącznie umieszczona cena regularna, a następnie ceny są kolejno obniżane z uwzględnieniem również zapisów na metkach w sklepach oraz w kanale outletowym, gdzie produkty muszą mieć obniżoną cenę w stosunku do ceny regularnej produktu oferowanego w innych sklepach o 30%. W załączeniu strona przekazała fragmenty umowy franczyzy z dnia 03 marca 2022 r.

15 lutego 2024 r. Mazowiecki WIIH na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach oraz 104 § 1 kpa wydał decyzję nr PO.427.C.308.2023.MM (sygn. DS.8361.151.2023) na mocy której, na przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 1 500 zł z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o cenach.

13 marca 2024 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Mazowieckiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. W odwołaniu strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania pierwszej instancji w całości, zarzucając naruszenie przepisów art. 7 i 77 § 1, 80, 105 § 1, 107 § 3 kpa, art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2024 r. poz. 312), dalej jako” ustawa o Inspekcji Handlowej”, art. 15 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej oraz art. 50 ust. 5 Prawa przedsiębiorców w związku z art. 22b ustawy o Inspekcji Handlowej oraz art. 4 ust. 1 i 2

ustawy o cenach. Ponadto strona wniosła o przeprowadzenie dowodu z dokumentu z CEIDG z dnia 21 lutego 2024 roku oraz oryginału oświadczenia z dnia 22 lutego 2024 roku.

Pismem z 22 marca 2024 r. Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Jednocześnie działając na podstawie art. 77 § 1 w związku z art. 7 kpa, wezwał stronę do przekazania kompletnej umowy franchisingu wraz z załącznikami.

W odpowiedzi pismem z 10 kwietnia 2024 r. strona przekazała jedynie wypis z umowy franchisingu (pkt 9, 10 oraz 11 § 3 ww. umowy) oświadczając, że przekazaniu kompletnej umowy sprzeciwia się norma art. 8 § 1 kpa w związku z tajemnicą przedsiębiorstwa. Strona wniosła również na podstawie art. 78 § 1 kpa o przeprowadzenie dowodu z załączonego wpisu z umowy - celem wykazania faktu, że na jej podstawie franczyzobiorca jest zobowiązany do przestrzegania obowiązujących przepisów prawa, a strona nie ponosi odpowiedzialności wobec osób trzecich za jego działania. Ponadto strona stwierdziła, że na podstawie art. 80 kpa przekazany dokument wraz z pozostałym materiałem dowodowym znajdującym się w aktach sprawy umożliwia wydanie decyzji z żądaniem odwołania.

Pismem z 15 maja 2024 r. Prezes UOKiK zwrócił się ponownie do strony o przekazania kompletnej umowy franchisingu wskazując jednocześnie, że zobowiązany jest do zachowania tajemnicy przedsiębiorcy, a strona może zastrzec te fragmenty umowy, które stanowią tajemnicę przedsiębiorcy.

Prezes UOKiK pismem z 15 maja 2024 r. zwrócił się również do franczyzobiorcy o przedstawienie kopii umowy franczyzy w celu ustalenia, który z podmiotów odpowiada za stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości dotyczące uwidocznienia cen.

W odpowiedzi pismem z 3 czerwca 2024 r. strona przekazała odpis umowy z zastrzeżeniem fragmentów, które stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa. Przekazany dokument zawierał pierwszą stronę umowy wskazującą podmioty, które ją zawarły, definicje pojęć użytych w umowie oraz § 1 pkt 1, 2, 3 i 4 umowy - „Oświadczenia franczyzodawcy”, jak również ostatnią stronę umowy.

17 czerwca 2024 r. wpłynęło do Prezesa UOKiK pismo franczyzobiorcy odmawiające złożenia kopii umowy franczyzy z uwagi na to, że treść zawartej umowy objęta jest tajemnicą przedsiębiorstwa, do której przestrzegania jest zobowiązany zgodnie z treścią ww. umowy.

17 czerwca 2024 r. Prezes UOKiK na podstawie art. 7 kpa zwrócił się do strony o przekazanie załączników nr 5 i 6 do umowy, tj. upoważnienia do wystawiania faktur oraz paragonów oraz instrukcji sprzedaży, ponownie wskazując, że zobowiązany jest do zachowania tajemnicy przedsiębiorcy, a strona może zastrzec te fragmenty, które stanowią tajemnicę przedsiębiorcy.

Pismem z 8 lipca 2024 r. strona poinformowała, że jej zdaniem całokształt zebranego dotychczas materiału dowodowego uzasadnia żądania zawarte w odwołaniu i dlatego dokumenty wskazane w piśmie Prezesa UOKiK są zbędne dla wyjaśnienia sprawy.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Natomiast art. 4 ust. 2 ww. ustawy wskazuje, że w każdym przypadku informowania o obniżeniu ceny towaru lub usługi obok informacji o obniżonej cenie uwidacznia się również informację o najniższej cenie tego towaru lub tej usługi, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki.

Niezrealizowanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o cenach powoduje - zgodnie art. 6 ust. 1 ww. ustawy - nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Przepis ten w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy i stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości zostały skorygowane. Dowiedzenie, że podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, z późn. zm.).

Prezes UOKiK informuje, że w jego ocenie stwierdzony w toku kontroli stan faktyczny polegający na niewidocznieniu najniższej ceny, która obowiązywała w okresie ostatnich 30 dni przed obniżką, podaniu czterech, trzech lub dwóch cen bez jednoczesnego wskazania, która cena jest ceną, którą konsument powinien zapłacić za produkt po obniżce, a która jest najniższą ceną jaka obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, wskazanie najniższej ceny, która obowiązywała w okresie ostatnich 30 dni przed obniżką przez zastosowanie sformułowania „najniższa cena z ostatnich 30 dni”, stanowi naruszenie przepisów ustawy o cenach.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że przepisy ustawy o cenach są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy świadczącego usługi lub dokonującego sprzedaży detalicznej towarów. Nieznajomość przepisów lub ich niewłaściwa interpretacja nie zwalnia z obowiązku prawidłowego uwidaczniania cen oraz informacji o obniżonej cenie. Ponadto należy zauważyć, że to podmioty działające na rynku są zobowiązane do znajomości obowiązującego prawa i jego przestrzegania. Nowelizacja ustawy o cenach w związku z implementacją dyrektywy Omnibus, wprowadzająca obowiązek podawania informacji o najniższej cenie tego towaru lub tej usługi, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki obowiązuje od 1 stycznia 2023 r. co jest wystarczające na zapoznanie się z obowiązującymi przepisami i należyte ich przestrzeganie. Strona, w przypadku informowania o obniżeniu ceny towaru, była zobowiązana do przekazania konsumentom informacji o obniżonej cenie oraz informacji o cenie, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości i w przypadku 19 partii produktów obowiązkom tym uchybiła.

Konsument powinien otrzymać pełną, jednoznaczną i niebudzącą wątpliwości informację cenową. Prezes UOKiK stoi na stanowisku, iż w przypadku gdy strona informowała o obniżce cen sprzedawanych towarów powinna podać informację o obniżonej cenie oraz uwidocznić również informację o najniższej cenie tego towaru, która składa się z dwóch elementów: cenie, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki (wartości wyrażonej w zł) wraz z wyjaśnieniem co ta cena oznacza, czyli że jest to cena obowiązująca w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki.

Prezes UOKiK podkreśla, że zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy o cenach w każdym przypadku informowania o obniżeniu ceny towaru lub usługi obok informacji o obniżonej cenie uwidacznia się również informację o najniższej cenie tego towaru lub tej usługi, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, nie zaś tylko samą najniższą cenę towaru. Wprowadzenie powyższego przepisu nastąpiło ustawą o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw z dnia 1 grudnia 2022 r. (Dz. U. z 2022 r. poz. 2581), która to zmiana była podyktowana koniecznością ochrony konsumenta przed tzw. „rzekomymi obniżkami”. Jak bowiem wynika z Wytycznych dotyczących wykładni i stosowania art. 6a dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. U. UE C z 2021 r. Nr 526 str. 130) „Celem tego co najmniej 30-dniowego okresu odniesienia jest uniemożliwienie podmiotom gospodarczym zonglowania cenami i przedstawiania fałszywych

obniżek cen, np. podnoszenia ceny na krótki okres, aby następnie ją obniżyć i przedstawić jako (znaczącą) obniżkę ceny, co wprowadza konsumentów w błąd. Wspomniany 30-dniowy okres na ustalenie „wcześniejszej” ceny odniesienia jest zatem gwarancją, iż cena odniesienia jest prawdziwa, a nie stanowi jedynie narzędzia marketingowego, które ma wywołać wrażenie atrakcyjności obniżki.”

Organ drugiej instancji zwraca uwagę, że to na przedsiębiorcy prowadzącym działalność handlową spoczywa m. in. obowiązek dopilnowania, by konsument bez podejmowania żadnych dodatkowych działań, za każdym razem, wraz z produktem otrzymywał wyczerpującą i konkretną informację o jego cenie (w tym przypadku cenie obniżonej oraz najniższej cenie obowiązującej w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości, tak aby mógł dokonać świadomego wyboru. Brak podania najniższej ceny, która obowiązywała w okresie ostatnich 30 dni przed obniżką, podanie czterech, trzech lub dwóch cen bez jednoczesnego wskazania, która cena jest ceną, którą konsument powinien zapłacić za produkt po obniżce, a która jest najniższą ceną jaka obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki jak również wskazanie najniższej ceny, która obowiązywała w okresie ostatnich 30 dni przed obniżką przez określenie jej jako: „najniższa cena z ostatnich 30 dni” tego wymogu nie spełnia.

Zaakcentować należy, iż okoliczność ta całkowicie zależy od przedsiębiorcy. Nadrzędnym celem ustawy o informowaniu o cenach jest bowiem ochrona interesów konsumentów oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorstwami. Informacja dotycząca ceny określonego towaru jest bardzo istotna i służy właściwemu poinformowaniu o niej nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Wymagania zawarte w art. 4 ww. ustawy dotyczą wszelkich towarów oferowanych do sprzedaży detalicznej.

Zaznaczyć należy przy tym, że cena jest jednym z podstawowych wyróżników towarów, poza marką oraz indywidualnymi preferencjami konsumentów, mającym wpływ na decyzje o zakupie towarów. Uwidocznienie w miejscu prowadzonej sprzedaży dokładnych informacji cenowych oferowanych do sprzedaży towarów pomaga konsumentowi dokonać właściwego wyboru z uwzględnieniem jego sytuacji ekonomicznej. Brak podania wyczerpującej informacji cenowej ogranicza konsumentom możliwości świadomego, najkorzystniejszego pod względem ekonomicznym wyboru, co prowadzi do zagrożenia jego interesów.

Organ drugiej instancji wskazuje że art. 6 ww. ustawy statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań określonych w art. 4 ww. ustawy. Regulacja ta ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w informowaniu konsumentów o cenach towarów i usług. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisu ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy o cenach, może jedynie wydać decyzję administracyjną, na podstawie której nakłada karę pieniężną w przewidzianej w tej ustawie wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności

administracyjnej, bez znaczenia pozostają przyczyny powstania nieprawidłowości, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa.

Ustawa o cenach dokładnie określa kryteria (przesłanki) jakie ma brać pod uwagę organ dokonujący miarkowania kary. Jak wskazuje art. 6 ust. 3 ww. ustawy do przesłanek tych należą:

- stopień naruszenia obowiązków, w tym charakter, waga, skala i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- dotychczasowa działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych.

Po analizie materiału dowodowego, Prezes UOKiK stwierdził, że wszystkie z powyższych przesłanek zostały prawidłowo uwzględnione przez Mazowieckiego WIiH przy wymierzaniu kary. Prezes UOKiK, oceniając stopień naruszenia obowiązków zgadza się z organem pierwszej instancji, który wskazał, że należy mieć na uwadze fakt, że nieprawidłowości dotyczyły wszystkich 19 skontrolowanych towarów objętych obniżką ceny, tj:

- dla 12 produktach objętych obniżką ceny na etykiecie uwidoczniono cenę natomiast brakowało najniższej ceny z 30 dni przed obniżką,
- przy 1 produkcie uwidoczniono 3 ceny (jedynie ich wartości liczbowe, z czego dwie przekreślone), przy jednym produkcie 4 ceny (jedynie ich wartości liczbowe, z czego trzy były przekreślone),
- przy 5 produktach ceny podano w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości (przy 4 uwidoczniono 3 ceny (jedynie ich wartości liczbowe, z czego skreślono jedną) a przy jednym produkcie uwidoczniono 4 ceny (jedynie ich wartości liczbowe, z czego skreślono jedną),
- przy 2 produktach wskazując najniższą cenę, która obowiązywała w okresie ostatnich 30 dni przed obniżką zastosowano sformułowanie „najniższa cena z ostatnich 30 dni”, co nie wskazuje jednoznacznie, że jest to najniższa cena obowiązująca w okresie 30 dni przed obniżką.

Powyższe w istotny sposób naruszało interes konsumenta. Informacja o cenie oraz najniższej cenie produktu, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki są jednymi z ważniejszych czynników mających wpływ na podjęcie decyzji o zakupie produktu przez konsumenta w sytuacji, gdy przedsiębiorca komunikuje obniżkę ceny. Brak uwidocznienia informacji o najniższej cenie towarów, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki uniemożliwiało konsumentowi porównanie najniższej ceny, która obowiązywała w okresie ostatnich 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, z ceną aktualną i ocenę czy oferta jest dla niego korzystna.

Naruszenie prawa zostało stwierdzone 25 sierpnia 2023 r. Strona poinformowała, iż niezwłocznie po kontroli rozesłała informację do wszystkich sklepów oferujących jej

produkty sugerowaną podczas kontroli, aby treść informacji na etykiecie produktu brzmiała tj. „Najniższa cena z ostatnich 30 dni przed obniżką”.

W przypadku analizy przestępki dotyczącej dotychczasowej działalności, organ pierwszej instancji wziął pod uwagę, że przedsiębiorca został wpisany do Rejestru przedsiębiorców 7 stycznia 2002 r. oraz że nie stwierdził wcześniejszego naruszenia przez przedsiębiorcę przepisów z zakresu obowiązku informowania o cenach, jak również informację przekazaną przez stronę, iż nie uzyskała korzyści majątkowych ani strat w związku z naruszeniem ww. obowiązków. Wymierzając karę pieniężną uwzględniono również informację dotyczącą wielkości obrotu i przychodu przedsiębiorcy ze sprawozdania finansowego w Krajowym Rejestrze Sądowym. Natomiast przestępka dotycząca sankcji nałożonych na spółkę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych nie znajduje zastosowania, ponieważ kontrola przeprowadzona przez Inspekcję Handlową nie jest kontrolą przeprowadzoną w sprawach transgranicznych, tj. działalności gospodarczej o transgranicznym charakterze prowadzonej przez przedsiębiorcę.

Podkreślenia wymaga również fakt, że kontrole w zakresie uwidaczniania cen prowadzone są po zawiadomieniu o zamiarze wszczęcia kontroli. Strona została poinformowana o zamiarze przeprowadzenia kontroli pismem z 27 lipca 2023 r., które odebrała 1 sierpnia 2023 r. Kontrolę zaś wszczęto 25 sierpnia 2023 r., a więc miała wystarczająco dużo czasu aby przygotować się do kontroli.

Biorąc pod uwagę powyższe oraz fakt że naruszenie dotyczyło 19 skontrolowanych produktów Prezes UOKiK uznał, że wymierzona stronie kara w wysokości 1 500 zł, po uwzględnieniu przestępki wymiaru kary, jest proporcjonalna do rozmiaru stwierdzonych nieprawidłowości. Ponadto zauważa, że zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o cenach kara za niedopełnienie obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy wynosi do 20 000 zł.

Organ drugiej instancji wskazuje, że kara pieniężna powinna odpowiadać wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego, który w art. 8 dyrektywy 98/6 WE stanowi, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstraszająca (porównaj w tym zakresie wyrok NSA z 23 maja 2012 r., II GSK 684/11, czy wyrok NSA z 19 grudnia 2012, II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstraszająca, jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary opatrzone odpowiednimi informacjami na temat ich cen oraz cen jednostkowych.

Przedsiębiorca odwołując się od decyzji PO.427.C.308.2023.MM Mazowieckiego WIIH z 15 lutego 2024 r., zarzucił jej naruszenie:

1) art. 7 i 77 § 1, 80, 107 § 3 kpa, polegające na:

- dowolnym przyjęciu, że obecny podczas kontroli pracownik sklepu jest pracownikiem strony, w sytuacji gdy jej pracodawcą jest franczyzobiorca, a strona nigdy nie zatrudniała tej osoby na podstawie umowy o pracę lub innego stosunku prawnego, stanowiącym nieusprawiedliwione okolicznościami domniemanie poczynione bez żadnej podstawy faktycznej lub prawnej,
  - dowolnym przyjęciu, że sklep, w którym przeprowadzono kontrolę prowadzony jest przez franczyzobiorcę, za której działania lub zaniechania „kontrolowana spółka” odpowiedzialności prawnej ponieść nie może, opartym na fragmentarycznej recepcji złożonych przez stronę dokumentów oraz w jaskrawy sposób sprzecznym z zasadami logicznego rozumowania,
  - niewyczerpującym zebraniu i rozpatrzeniu całego materiału dowodowego oraz niepodjęciu wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego w zakresie potwierdzenia wynikającej z dokumentów okoliczności, iż jedynym podmiotem odpowiedzialnym za opisane w decyzji domniemane niewykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 i 2 o cenach w kontrolowanym sklepie może być prowadzący sklep franczyzobiorca;
- 2) art. 15 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej wobec przejścia do porządku dziennego nad faktem że kontrolę przeprowadzono pod nieobecność strony lub osoby przez nią upoważnionej oraz w miejscu gdzie nie wykonuje ona działalności, bowiem skontrolowany sklep prowadzi franczyzobiorca;
- 3) art. 15 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej oraz art. 50 ust. 5 Prawa przedsiębiorców w związku z art. 22b ustawy o Inspekcji Handlowej wobec przejścia do porządku dziennego nad faktem, że podczas kontroli nie był obecny żaden przedstawiciel lub pracownik strony i kontrolujący zaniechali dokonać przywołania świadka, w osobie funkcjonariusza publicznego, niebędącego jednak pracownikiem organu przeprowadzającego kontrolę, co dyskwalifikuje całość dokumentacji kontrolnej jako dowód stwierdzonych w jej toku faktów;
- 4) art. 105 § 1 Kpa wobec wymierzenia kary pieniężnej, w sytuacji gdy postępowanie powinno zostać umorzone jako bezprzedmiotowe, skoro opisanego w decyzji domniemanego niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o cenach, dopuścił się inny przedsiębiorca niż strona, a mianowicie franczyzobiorca który prowadzi skontrolowany sklep i zatrudnia obecną podczas kontroli osobę,
- które to uchybienia doprowadziły do naruszenia prawa materialnego, mającego istotny wpływ na treść decyzji, a mianowicie art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o cenach wobec przyjęcia iż opisanych w decyzji domniemanych uchybień dopuścił się nie franczyzobiorca lecz strona postępowania.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK zauważa, że artykuły 7, 77 oraz 80 Kpa i 107 Kpa, określają zasady postępowania administracyjnego. Stanowią, one m.in., iż w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Z zasady ogólnej prawdy obiektywnej (art. 7 Kpa) wynika nakaz podjęcia przez organ administracji publicznej wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego

wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, co znajduje swoją konkretyzację w treści art. 77 Kpa, zgodnie z którym organ administracji jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Przepis ten nakłada na organ administracji publicznej prowadzący postępowanie obowiązek zgromadzenia w sposób wyczerpujący materiału dowodowego, a następnie pełnej analizy całokształtu tego materiału celem prawidłowego ustalenia podstawy faktycznej decyzji administracyjnej (zob. wyrok WSA w Warszawie z 24 kwietnia 2014 r. VIII SA/Wa 1056/13, LEX nr 1486656). Na podstawie całokształtu materiału dowodowego organ ocenia, czy dana okoliczność została udowodniona, a podjęte przez organ rozstrzygnięcie oraz okoliczności stanowiące podstawę rozstrzygnięcia powinny znaleźć odzwierciedlenie w decyzji spełniającej wymogi określone w art. 107 Kpa.

W ocenie Prezesa UOKiK, w przedmiotowej sprawie, Mazowiecki WIIH postępował w zgodzie z regułami postępowania administracyjnego, opierając się na ustaleniach postępowania kontrolnego.

Zgodnie z art. 48 ust. 1 Prawa przedsiębiorców do przedsiębiorcy skierowano zawiadomienie DS.8361.151.2023 o zamiarze wszczęcia kontroli, ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli jak również wskazując jako kontrolowanego przedsiębiorcę wraz z adresem placówki. Zawiadomienie doręczono stronie 1 sierpnia 2023 r.

Pismem z 28 sierpnia 2023 r. przedsiębiorca został poinformowany o rozpoczęciu kontroli w sklepie firmowym ze wskazaniem adresu sklepu oraz imienia i nazwiska pracownika sklepu w obecności, którego z uwagi na nieobecność przedsiębiorcy lub osoby przez niego upoważnionej do reprezentowania przeprowadzono kontrolę. Ponadto w załączeniu przekazano upoważnienie do kontroli nr DS. 177/2033 wraz z załącznikiem stanowiącym pouczenie o prawach i obowiązkach przedsiębiorcy. Strona została pouczona między innymi o prawie do wniesienia sprzeciwu wobec podjęcia i wykonywania przez organ kontroli czynności z naruszeniem przepisów art. 50 ust. 1 i 5 Prawa przedsiębiorców, tj. od prawa do obecności kontrolowanego lub osoby przez niego upoważnionej przy dokonywaniu czynności kontrolnych oraz przypadków, w których uprawnienie to nie ma zastosowania.

Ustalania kontroli zostały udokumentowane w protokole kontroli z 1 września 2023 r. (nr akt: DS.8361.151.2023). Zgodnie art. 76 § 1 kpa protokół kontroli jest dokumentem urzędowym. Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073), protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny.

Z protokołu kontroli sporządzonego przez Mazowieckiego WIIH wynika między innymi, że kontrola została przeprowadzona w sklepie należącym do przedsiębiorcy (franczyzodawcy) w obecności pracownika sklepu. Ustalono, że żaden z pracowników wykonujących pracę w dniu rozpoczęcia kontroli nie posiadał pisemnego upoważnienia do reprezentowania

przedsiębiorcy. W związku z czym kontrolę przeprowadzono zgodnie z art. 50 ust. 5 Prawa przedsiębiorców prawidłowo uznając jednego z pracowników za osobę czynną w lokalu, o której mowa w art. 97 Kc. Zgodnie z ww. art. 97 Kc osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa.

Protokół wraz z załącznikami został przekazany przedsiębiorcy pismem z 4 września 2023 r. Został odebrany 6 września 2023 r. Strona prawidłowo pouczona o swoich prawach nie wniosła żadnych uwag do ustaleń kontroli zawartych w protokole kontroli.

Prezes UOKiK podkreśla, że przedsiębiorca nie wniósł uwag ani do zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli, ani upoważnienia do przeprowadzenia kontroli, a przede wszystkim do protokołu kontroli. Tym samym należy uznać, że zgadza się ustalonym stanem faktycznym, i nie miał uwag wątpliwości jaki podmiot jest kontrolowany. Ponadto przedsiębiorca brał czynny udział w postępowaniu administracyjnym prowadzonym przez Mazowieckiego WIIH. Odpowiadając na zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej (pismo Mazowieckiego WIIH z 15 grudnia 2023 r.), przedsiębiorca pismem z 20 grudnia 2023 r. zwrócił się o wyznaczenie nowego terminu na zapoznanie się z aktami postępowania i złożenie wniosków dowodowych, przedstawił stanowisko w sprawie m.in. wskazując, że nie miał wiedzy, iż stosowana przez niego interpretacja zapisów ustawy może budzić wątpliwości, jak również oświadczył, że niezwłocznie po kontroli wprowadził we wszystkich sieciach sklepów sugerowaną podczas kontroli treść informacji na etykiecie tj. „Najniższa cena z ostatnich 30 dni przed obniżką”. Poinformował również, że nie odniósł żadnych korzyści majątkowych bądź strat w związku z naruszeniem ustawy o cenach oraz wskazał, że wielkość obrotów i przychodów jest jawna i nie wymaga składania dowodu wobec ujawniania sprawozdań finansowych w Krajowym Rejestrze Sądowym.

Dopiero w piśmie z 19 stycznia 2024 r. strona oświadczyła, że kontrolowany sklep jest sklepem franczyzowym i za jego prowadzenie odpowiada franczyzobiorca, na podstawie umowy franczyzy zawartej 3 marca 2022 r. ze stroną i za ewentualne naruszenia i zaniedbania w informowaniu klientów o obniżce ceny odpowiada wyłącznie franczyzobiorca. Strona przekazała również fragmenty umowy franczyzowej z 3 marca 2022 r.

W ocenie Prezes UOKiK akta sprawy dokumentują ustalony stan faktyczny, jego analizę oraz wnioski organu pierwszej instancji. Z akt tych jednoznacznie wynika, że w toku postępowania kontrolnego stwierdzono naruszenie określonych przepisów prawa oraz ustalono podmiot odpowiedzialny za popełnienie tego czynu. Strona została powiadomiona o toczącym się postępowaniu administracyjnym i prawidłowo pouczona o przysługujących jej prawach. Organ pierwszej instancji wyjaśnił podstawy prawne decyzji wraz z przytoczeniem przepisów prawa oraz przedstawił tok rozumowania.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 17 października 2023r., I OSK 1339/20 orzekł: „Zasada prawdy obiektywnej, wyrażona w art. 7 KPA, skonkretyzowana w art. 77 § 1 KPA wskazuje, iż organy administracji publicznej mają obowiązek podjąć wszelkie działania niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy, zobowiązane są także w sposób wyczerpujący nie tylko zebrać, ale i rozpatrzyć cały materiał

dowodowy. Działania podejmowane w ramach wskazanych wyżej obowiązków mają na celu dokonanie ustaleń, pozwalających na prawidłowe zastosowanie prawa materialnego. Oznacza to, że to normy prawa materialnego wskazują, jakie fakty mają znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wyznaczają tym samym zakres postępowania dowodowego i zakres ustaleń faktycznych koniecznych dla załatwienia sprawy.”

Wbrew twierdzeniom strony kontrola została przeprowadzona zgodnie z wymogami ustawy o Inspekcji Handlowej oraz Prawa przedsiębiorców. Została przeprowadzona w obecności osoby, która została uznana za osobę czynną w lokalu. Z treści protokołu kontroli DS.8361.151.2023 z 1 września 2023 r. wynika, że kontrolę w placówce handlowej z uwagi na nieobecność kontrolowanego, jak i osoby upoważnionej przez niego - przeprowadzono w obecności osoby obsługującej klientów placówki handlowej. Pracownik ten był osobą czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności, a tym samym mógł być uznany przez inspektorów za osobę, o której mowa w art. 50 ust. 5 Prawa przedsiębiorców. Bezspornym jest także, że pracownik nie odmówił udziału w czynnościach kontrolnych.

Przepisy Prawa przedsiębiorców nakładają na kontrolowanego w art. 50 ust. 3 obowiązek pisemnego wskazania osoby upoważnionej do reprezentowania go w trakcie kontroli, w szczególności w czasie jego nieobecności. Z kolei zgodnie z 49 ust. 10 ww. ustawy w razie nieobecności kontrolowanego przedsiębiorcy lub osoby przez niego upoważnionej, czynności kontrolne mogą być wszczęte po okazaniu legitymacji służbowej pracownikowi przedsiębiorcy lub osobie zatrudnionej u przedsiębiorcy w ramach innego stosunku prawnego, którzy mogą być uznani za osobę, o której mowa w art. 97 Kc lub w obecności przywołanego świadka, którym powinien być funkcjonariusz publiczny, niebędący jednak pracownikiem organu przeprowadzającego kontrolę. Natomiast według art. 50 ust. 5 ww. ustawy - w razie nieobecności przedsiębiorcy lub osoby przez niego upoważnionej albo niewykonania przez przedsiębiorcę obowiązku, o którym mowa w ust. 3, czynności kontrolne mogą być wykonywane w obecności innego pracownika przedsiębiorcy lub osoby zatrudnionej u przedsiębiorcy w ramach innego stosunku prawnego, którzy mogą być uznani za osobę, o której mowa w art. 97 Kc, lub w obecności przywołanego świadka, którym powinien być funkcjonariusz publiczny, niebędący jednak pracownikiem organu przeprowadzającego kontrolę. Z przepisów tych wynika więc, że w przypadku nieobecności przedsiębiorcy i osoby upoważnionej do reprezentowania go, kontrolę można wszcząć oraz wykonywać czynności kontrolne, w obecności innego pracownika, którym bez wątplenia był pracownik obsługujący klientów w placówce handlowej i posługujący się pieczętą z danymi strony. Uwzględniając powyższe należy więc uznać, że przeprowadzenie czynności kontrolnych w obecności osoby obsługującej klientów placówki handlowej nie naruszało prawa a więc i zarzuty naruszenia przepisów ustawy o Inspekcji Handlowej i Prawa przedsiębiorców należy uznać za bezpodstawne. (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 23 stycznia 2019 r. VI SA/Wa 1594/18).

Ponadto Prezes UOKiK zwraca uwagę, że podstawowym zarzutem strony jest uznanie przez organ pierwszej instancji, że to ona a nie franczyzobiorca jest odpowiedzialny za naruszenie przepisów dotyczących uwidaczniania cen. W ocenie Prezesa UOKiK brak jest podstaw do kwestionowania odpowiedzialności strony za sposób uwidaczniania cen, gdyż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że obowiązek ten spoczywał na stronie

postępowania i postępowanie Mazowieckiego WIIH prowadzone było wobec właściwego podmiotu.

Prezes UOKiK podkreśla, że strona, jak dokładnie omówiono wcześniej, w trakcie całego postępowania kontrolnego (od zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli, upoważnienie do przeprowadzenia kontroli do przekazania protokołu kontroli), pomimo wskazywania obok nazwy kontrolowanego przedsiębiorcy dokładnego adresu placówki handlowej, nie wносиła żadnych uwag ani zastrzeżeń, a tym samym zgodziła się z ustalonym stanem faktycznym. Również po otrzymaniu zawiadomienia z 20 grudnia 2023 r. o wszczęciu wobec niej postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 6 ust. 1 ustawy o cenach z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 oraz ust. 2 ww. ustawy, w piśmie z 20 grudnia 2023 r. nie kwestionowała swojej odpowiedzialności za sposób uwidaczniania cen w skontrolowanej placówce handlowej ani prawidłowości przeprowadzenia kontroli czy ustaleń kontroli, zwróciła się jedynie o wyznaczenie nowego terminu na zapoznanie się z aktami postępowania i złożenie wniosków dowodowych. Zaprezentowała również stanowisko w sprawie wskazując między innymi na brak wiedzy, że stosowana przez nią interpretacja przepisów ustawy o cenach może budzić wątpliwości, jak również oświadczyła, że niezwłocznie po kontroli wprowadziła we wszystkich sieciach sklepów sugerowaną podczas kontroli treść informacji na etykiecie tj. „Najniższa cena z ostatnich 30 dni przed obniżką”. Poinformowała również, że nie odniosła żadnych korzyści ani strat w związku z naruszeniem ustawy o cenach oraz poinformowała, że wielkość jej obrotów i przychodów nie wymaga składania dowodu, ze względu na ujawnianie sprawozdań finansowych w Krajowym Rejestrze Sądowym. Natomiast dopiero pismem z 19 stycznia 2024 r. strona poinformowała, że placówka handlowa, w której przeprowadzono kontrolę jest sklepem franczyzowym, a za jej prowadzenie odpowiada franczyzobiorca podobnie jak za ewentualne naruszenia i zaniedbania w informowaniu klientów o obniżce cen. Do powyższego pisma strona załączyła fragmenty umowy franchisingu zawartej 3 marca 2022 r. pomiędzy nią a franczyzobiorcą.

W celu realizacji art. 7 i 77 Kpa, tj. dokonania pełnej analizy materiału dowodowego, w tym ustalenie podmiotu odpowiedzialnego za sposób uwidaczniania cen, Prezes UOKiK zwrócił się do strony (pisma z 22 marca 2024 r., 15 maja 2024 r., 17 czerwca 2024 r.) oraz do franczyzobiorcy o przekazanie kompletnej umowy franczyzy wraz z załącznikami. Pomimo kilkukrotnych wezwań przedsiębiorcy powołując się na tajemnicę przedsiębiorstwa przekazywał wybrane fragmenty ww. umowy, wskazując ostatecznie, że jego zdaniem całokształt zebranego dotychczas materiału dowodowego uzasadnia żądania zawarte w odwołaniu i dlatego dokumenty wskazane w piśmie Prezesa UOKiK są zbędne dla wyjaśnienia sprawy.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK zauważa, że strona ma prawo do inicjatywy dowodowej, ale w przedmiotowym postępowaniu tej inicjatywy nie przejawiała, a wręcz sabotowała działania Prezesa UOKiK zmierzające do wyjaśnienia, który podmiot jest odpowiedzialny za uwidocznienie cen.

W aktach sprawy znajduje się więc jedynie część umowy franchisingowej, tj. pierwsza strona umowy wskazująca podmioty, które ją zawarły, definicje pojęć użytych w umowie oraz § 1

pkt 1, 2, 3 i 4 umowy - „Oświadczenia franczyzodawcy”, § 3 pkt 9, 10 oraz 11 - „Obowiązki Firmy”, jak również ostatnią stroną umowy.

Po analizie udostępnionych fragmentów umowy, Prezes UOKiK stwierdza, że trudno precyzyjnie wskazać wszystkie obowiązki leżące po stronie franczyzodawcy oraz franczyzobiorcy, jednakże należy zwrócić uwagę, że umowę najmu lokalu, w którym znajduje się skontrolowana placówka handlowa, zgodnie z § 1 pkt 1 ww. umowy, zawarł franczyzodawca, czyli strona postępowania, a franczyzobiorca prowadzi w nim działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży towaru pod firmą zgodną z nazwą strony postępowania. Podkreślić należy, że ww. umowa definiuje towar jako towar handlowy sprzedawany przez stronę.

Zatem należy uznać, że sprzedawcą towarów w istocie był franczyzodawca, czyli strona postępowania administracyjnego. Zakres działania franczyzobiorcy ograniczał się jedynie do pośrednictwa w zawieraniu umów sprzedaży.

Prezes UOKiK zwraca w tym miejscu uwagę na treść wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego (NSA) z dnia 7 lutego 2017 r. (sygn. II FSK 3144/16) w którym Sąd wskazuje, że „w stosunku zobowiązaniowym sprzedaży występują dwie strony umowy, tj. sprzedawca i kupujący, nie oznacza to jednak, że przy dokonywaniu sprzedaży nie mogą współdziałać inne jeszcze podmioty. Ich rola może być różna, mogą one, np. wykonywać czynności czysto faktyczne, jak eksponowanie towarów, czy też w zawieraniu umów sprzedaży pośredniczyć(...). Wykonywanie określonych czynności faktycznych pozostających w związku ze sprzedażą, czy też pośredniczenie w tej sprzedaży, w sensie prawnym dokonywaniem takiej sprzedaży nie jest. (...) Organy podatkowe ustaliły, co nie jest przez spółkę kwestionowane, iż cały czas, aż do wydania towarów klientom, spółka pozostawała właścicielem tych towarów. Wbrew twierdzeniu skargi kasacyjnej, okoliczność ta była sprawą nader istotną, a wręcz przesądzającą. W myśl art. 535 KC., przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Jak więc wynika z przytoczonego przepisu, do essentialia negotii umowy sprzedaży należy przeniesienie własności rzeczy, a tę zdolność posiadała jedynie Spółka jako właściciel rzeczy. Tylko ona mogła w tym układzie dokonać sprzedaży.”

Znamienne jest, że załącznik 5 do umowy franczyzy z 3 marca 2022 r. zatytułowano „upoważnienie do wystawiania faktur oraz paragonów”, a strona dwukrotnie odmówiła przedstawienia tego załącznika. Mając na uwadze, że franczyzobiorca posługuje się pieczętą z nazwą i adresem siedziby strony, jak również jej numerem NIP, co prowadzi do uzasadnionego domniemania, że franczyzobiorca jest upoważniony do wystawiania faktur i paragonów w imieniu strony.

Zatem nasuwa się wniosek, że w przedmiotowej sprawie franczyzobiorca jest pośrednikiem między konsumentem a przedsiębiorcą. Franczyzobiorca dokonywał na rzecz franczyzodawcy sprzedaży tym samym drugą stroną umowy z konsumentem będzie przedsiębiorca - franczyzodawca.

Zarzut strony dotyczący pominięcia, że w CEIDG wskazano, że franczyzobiorca prowadzi działalność w skontrolowanej placówce nie znajduje uzasadnienia. Bowiem w niniejszej sprawie nie ma znaczenia jaką działalność gospodarczą i jakie miejsce jej prowadzenia franczyzobiorca zgłosił do CEIDG, ale jaką faktycznie pełni rolę w transakcjach zawieranych w imieniu franczyzodawcy.

W udostępnionych Prezesowi UOKiK fragmentach umowy nie ma określonych zasad i sposobu ustalania cen, jak również nie ma wskazanego podmiotu odpowiedzialnego za uwidacznianie cen. Jednakże organ drugiej instancji zwraca uwagę, że definicja materiałów reklamowopromocyjnych obejmuje między innymi etykiety cenowe i etykiety wyprzedażowe, a zgodnie z oświadczeniem franczyzobiorcy z 25 sierpnia 2024 r. nie jest w stanie podać daty objęcia obniżką konkretnego produktu, gdyż nie ma dostępu do systemu, a takie informacje posiada centrala „(...) z centrali otrzymuję naklejki „Najniższa cena z 30 dni” oraz wskazania na które produkty (...) je nakleić...”. Nasuwa się więc wniosek, że to strona postępowania jest odpowiedzialna za wygląd etykiet cenowych i etykiet wyprzedażowych, a zatem za sposób uwidaczniania cen.

Podsumowując, mając na uwadze cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, jak również fakt, że strona nie przedstawiła żadnego wiarygodnego dowodu, że nie jest odpowiedzialna za uwidocznienie cen w kontrolowanej placówce, organ drugiej instancji zgadza się z Mazowieckim WIIH, że w niniejszym przypadku nie sposób podzielić oceny strony, że podmiotem zobowiązanym do przestrzegania obowiązków wynikających z ustawy o cenach był franczyzobiorca. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że za sposób uwidocznienia cen w skontrolowanej placówce handlowej odpowiada franczyzodawca, czyli strona postępowania, zatem to strona jest odpowiedzialna za niespełnienie obowiązków nałożonych na przedsiębiorców przepisami ustawy o cenach.

W ocenie organu drugiej instancji nie ma podstaw do uznania, że kontrola prowadzona była wobec innego podmiotu niż wskazany w upoważnieniu do kontroli i w protokole kontroli oraz że podmiotem zobowiązanym do wywiązania się z obowiązków określonych w ustawie o cenach nie był kontrolowany. Tym samym Prezes UOKiK uznaje, że decyzja Mazowieckiego WIIH została wydana prawidłowo wobec podmiotu, jak zostało ustalone w toku kontroli odpowiedzialnego za niezgodne z ustawą uwidocznienie cen.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości. Jednakże oba wymienione wyżej warunki muszą być spełnione łącznie, a niniejszej sprawie zakresu naruszenia przepisów ustawy o cenach, a co za tym idzie wagi naruszenia prawa nie można

uznać za znikomą, gdyż przedsiębiorca naruszył art. 4 ust. 1 i ust. 2 ustawy o cenach, dla wszystkich produktów objętych kontrolą. Należy stwierdzić, że konsumenci z uwagi na nierzetelny sposób przedstawienia informacji cenowych, zostali pozbawieni informacji o cenie produktu oraz możliwości oceny rzeczywistej wielkości rabatu. Dodatkowo Prezes UOKiK wyjaśnia, że podmioty działające na rynku są zobowiązane do znajomości obowiązujących przepisów prawa i jego respektowania. To na przedsiębiorcy spoczywa m. in. obowiązek dopilnowania, by przy oferowaniu do sprzedaży produktów lub usług konsument za każdym razem otrzymywał jednoznaczną, niebudzącą wątpliwości i umożliwiającą porównanie cen informację cenową. Podkreślić należy, iż okoliczność ta całkowicie zależy od przedsiębiorcy. Nadrzędnym celem ustawy o cenach jest bowiem ochrona interesów konsumentów oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorstwami. Jak już wskazano wcześniej wprowadzenie przepisów dotyczących obniżek cenowych produktów miały na celu eliminację fałszywych obniżek i zagwarantowanie konsumentom łatwej oceny rzeczywistej wielkości rabatu i szybszych wyborów rynkowych na podstawie przejrzystych informacji dotyczących cen, a także stworzenie identycznych warunków dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Wskazywanie najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki miało zapobiec sztucznym zawyżaniom cen celem zwiększenia „atrakcyjności” oferty. W ocenie organu drugiej instancji pomimo spełnienia przesłanki zaprzestania naruszenia, druga przesłanka nie została spełniona, w związku z powyższym organ stwierdza, iż nie ma podstaw do zastosowania tego przepisu i do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Nadto należy podkreślić, że naruszenia z ustawy o informowaniu o cenach kwalifikowane są jako czyny o charakterze deliktu administracyjnego, który zagrożone są karą pieniężną określoną w art. 6 ustawy o cenach. Postępowania w tym zakresie mogą być prowadzone wyłącznie przez organy Inspekcji Handlowej, zaś z uwagi na właściwość terytorialną, w stosunku do strony mogły być one prowadzone przez Mazowiecki WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Mazowieckiego WIIH nałożyć kary pieniężnej za to samo naruszenie, co oznacza, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 kpa nie mają zastosowania w niniejszej sprawie.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes UOKiK stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 Kpa, tj. zastosowanie art. 189f § 2 nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w art. 6 ust. 1 ustawy o cenach. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ustawy o cenach, bowiem dla 100% skontrolowanych produktów. Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez

rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Charakter naruszeń, jakich dopuściła się strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”). Ponieważ jednoznaczna i niebudząca wątpliwości cena oraz najniższa cena z okresu 30 dni przed wprowadzeniem obniżki musi być uwidoczniona przez przedsiębiorcę w momencie oferowania danego produktu lub usługi, tak aby konsument na tej podstawie mógł podjąć decyzję o zakupie (tj. uwidocznienie cen ma charakter obowiązku przedumownego) zatem w przedmiotowej sprawie brak jest możliwości zastosowania art. 189f § 2 i 3 Kpa.

Prezes UOKiK wskazując na argumenty i wyjaśnienia zawarte w niniejszej decyzji, stwierdza, że brak jest podstaw do uznania wniosku strony o uchylenie przez organ drugiej instancji zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania Mazowieckiego WIIH. Mazowiecki WIIH wydał decyzję zgodną z obowiązującym stanem prawnym, a wysokość kary pieniężnej ustalona na poziomie 1 500 zł przy maksymalnej wysokości 20 000 zł jest, w ocenie organu drugiej instancji, kwotą optymalną. Wymiar kary bierze pod uwagę fakt naruszenia praw i interesów konsumentów, którzy zostali pozbawieni informacji o cenie oferowanych wyrobów.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ drugiej instancji.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r. poz. 2383).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535); art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/